

В. „БЪЛГАРИЯ БЕЗ ГРАНИЦИ“

ББГ

Издание на българите в чужбина

Година 20-та

stoyanovandco@abv.bg

tel.: 0899 144 154

09.2485

НАЦИОНАЛНО СЪБРАНИЕ НА РБ
ДОК. № 8194-B-11
ПОЛУЧЕНО НА 19.01.2018

Не, проблемът с Истанбулската конвенция не е в превода

Автор: Анастас Добрев

Всички статии на автора

18.01.2018 10:21

След развихрилия се скандал около ратифицирането на Итанбулската конвенция у нас, авторите на документа се опитаха да представят проблема като чисто лингвистичен. Преводът, видите ли, не бил прецизен – оттам и неразбирането на „хуманната“ същност на документа. Не сме изгубени в превода, а в смисъла.

"Неточност в превода очевидно задейства политическия "дебат" относно Истанбулската конвенция и той стана платформа за хора, които я експлоатират за свои политически цели", заяви преди ден Бриджит О'Лъфлин, изпълнителен секретар за мониторинговия механизъм на Истанбулската конвенция към Съвета на Европа. Затова сега европейските джендър-лобисти ще правят нов превод, но за отмяна на спорните текстове никой не отваря дума.

Че има неразбиране – има. Но то не е породено от лош превод, а от лош смисъл. Понятието „джендър“ е с неясна юридическа дефиниция и дали ще го наречеш „социален пол“ или другояче, съпротивата срещу този „спунк“, който може да означава всичко, ще остане. Сега чиновниците от Съвета на Европа се опитват да вменят вина на бившите социалистически републики, че видите ли, само там въпросната конвенция предизвиквала спорове с внушението, че едва ли не, злият Путин стои зад този саботаж. Подозрението пада и върху църквата, особено православната, доколкото в повечето страни съпротивата идва оттам.

Православието и ЕС отдавна се гледат изпод вежди поради естествената несъвместимост на традицията с глобализма. Мощта на всеки интернационал, какъвто е Евросъюзът, се крепи върху изличаването на националните особености и традиции, част от които е и религията.

ЕС и Църквата са идеологически антагонисти. Докато европейският храм е съграден върху принципите на свободната търговия и консумативното общество, Църквата проповядва смирение, въздържание, а в православието и една определена нищета като основни християнски добродетели

В този смисъл войната, която евробюрокрацията води срещу православната църква, е от екзистенциален порядък. След разграждането на националните държави чрез изземване

на суверенитет и атомизирането на обществата по малцинствен признак, сега ЕС се е прицелил в последната „градивна клетка на обществото“ – традиционното семейство. Както е казано – камък върху камък не трябва да остане. Защото там, където са „двама или трима събрани в Мое име...“.

Та, думата ми е, че проблемът с Истанбулската конвенция изобщо не е лингвистичен. Не сме изгубени в превода, а в смисъла. Едва ли в страни като Латвия и Украйна са допуснали същата преводаческа грешка като у нас, а и там съпротивата беше силна. При това Латвия дори не е православна, въпреки че козът с „Путин“ остава валиден.

В разгара на дебатите около Истанбулската конвенция в Латвия, излиза следната статия със заглавие „Радикален феминизъм: „да убиеш мъжественото в мъжа“, която ще цитирам по-долу:

„Авторите и защитниците на Истанбулската конвенция изхождат от постановката, че в Европа съществува колосален проблем с насилието над жени. И че съществуващите закони не са способни да предотвратят насилието над жени. Затова са необходими промени в законодателството, в правоприлагащата практика, в информационната политика, в педагогическите стандарти и пр., за да се приключи веднъж завинаги с предразсъдъците от миналото.

В конвенцията са изброени различните видове насилие над жени: физическо, сексуално (включително изнасилване), психологическо, насилствен брак, осакатяване на женските гениталии, насилствен аборт, насилствена стерилизация, сексуални посегателства, престъпления, извършени в името на „честта“.

За начало е добре да „изчистим“ списъка от всякаква варварска екзотика, нямаща отношение към Латвия. В Латвия не съществуват проблеми като „осакатяване на женски гениталии“ и „насилствена стерилизация“. Към тази група на мнимите проблеми следва да отнесем и „насилствения брак“, „насилствения аборт“ и „престъпленията в името на честта“ (това е когато, например, мъж убива сестра си заради добрачна или извънбрачна връзка). Разбира се, по всички гореизброени казуси може да се случат единични престъпления, но те не представляват социален проблем. Спокойно може да се мине и без конвенция.

Стигаме до сексуалното насилие. Проблемът е реален. Но за него има решение. В Наказателния кодекс (чл.159, 160, 161, 162). В тях подробно се описва какво не трябва да се прави и какви са наказанията. Отделно, извън закона, в обществото има трайно негативно отношение към изнасилванията. И съответната мярка – затвор. Да попаднеш в затвора с обвинения в сексуално насилие (особено против малолетни) е възможно най-лошата визитка.

Така че повечето проблеми, указани в Конвенцията, или не се отнасят за Латвия (и за Европа като цяло), или могат да бъдат решени чрез националното законодателство. Дали ще я има Истанбулската конвенция или не, е без значение.

Остават сексуалните посегателства и психологическото насилие. Много смътни, неконкретни понятия, които могат да означават практически всичко. От лек флирт до разговор на висок тон. Но именно заради тези размити понятия е сътворена Конвенцията. Смисълът не е да бъдат защитени животът и здравето на жените, а „да бъде убита мажествеността в мъжа“. Да бъде подтиснат мъжкия инстинкт на лидера, победителя и завоевателя. Това вече не е правозащитна постановка, а фанатичен стремеж да се

премоделира човешката природа – „мъжът да не е мъж, а облак в гащи“, както беше казал Маяковски.

Истанбулската конвенция неслучайно е наричана манифест на радикалния феминизъм.

Много скоро Европа ще пожъне плодовете на феминистката си глупост. Когато възникнат стотици случаи като този на гарата в Кьолн. И европейските мъже не ще могат да защитят своите жени от посегателствата на чужденците. Защото, първо, тези жени не са СВОИ и да се мисли така е проява на типично мъжко „собственическо чувство“. И второ – защитавайки жената, ти я унижаваш, показваш ѝ, че е по-слаба от мъжа и по този начин упражняваш върху ѝ страшния акт на „психологическо насилие“. И тя, горката, ще носи тази травма до края на живота си...

Латвия, естествено, ще ратифицира Истанбулската конвенция. Може би не веднага, но след една-две години. Който иска в Европа – трябва да мисли по европейски, нали така. „Национално мислещите“ и представителите на вероизповеданията ще помърморят от приличие, но ще им намекнат, че мърморят под диктовката на Кремъл, и те ще млъкнат“.

Както се вижда от публикацията, проблемът е точно същият като у нас. И съвсем не е плод на езикови тревоги. Цяла Източна Европа въстана срещу натрапената конвенция. След острата полемика е замразена ратификацията в Литва и Словакия. Хърватия я отхвърли след разгорещени дебати, провокирани от опита на управляващите да я гласуват тихомълком. Унгария категорично и окончателно отказа ратификация.

Правителството на Армения одобри конвенцията на 28 декември 2017 г., но с редица уговорки. Една от тях касае правото на пострадалите на обезщетение от държавата (в случай, че другите мерки за подкрепа не помогнат за възстановяване на здравето на потърпевшите). Армения настоява този въпрос да се решава по нейна преценка.

Украйна не ратифицира Истанбулската конвенция, въпреки оказания ѝ натиск, но прие промени в Наказателния кодекс в съответствие с документа, с които се затягат мерките срещу домашното насилие, като се избягват спорните моменти със „социалния пол“ и джендър терминологията. До компромиса се стигна след серия от обрати. През 2011 г. Украйна подписва Истанбулската конвенция. Докато се подготвя ратификацията на документа от Върховната Рада, специално създадена работна група изготвя два законопроекта, с които да се въведат основните положения от международното споразумение в украинското законодателство. И тук се случва нещо непредвидено. Категорично против ратификацията на Истанбулската конвенция се обяви Украинският църковен съвет. Членовете му заявиха, че са, разбира се, против домашното насилие, но причина за позицията им е „проблемната терминология“, използвана в конвенцията и по-конкретно думата „джендър“. След последвалите бурни дискусии в парламента и извън него Радата се отказва да ратифицира конвенцията, но приема два законопроекта, с които основните положения, залегнали в документа, се въвеждат в националното законодателство.

Коментар на редакцията:

Преди около 30 години КПСС и съветските тайни служби организираха със съдействието на някои хора от ръководството на БКП, Държавна сигурност и Армията

свалянето от власт на държавния и партиен ръководител Тодор Живков.

Днес е ред на американския президент Доналд Тръмп, на държавния секретар Тилърсън, на Пентагона и ЦРУ да върнат жеста на Горбачов и да ни избавят от простия и неук, от слугуващия на чужди интереси Бойко Борисов, довел България до най-мизерстващата в Европа страна, в допълнение най - корумпирана и с най- високо-качествена организирана престъпност. Ако тези му качества удовлетворяват неговите господари, нека продължават с подкрепата си, но народният гняв ще избухне, защото допустимата граница е прекрачена отдавна. Кукловодите калкулирали ли са това? Изглежда не!

За редакцията:

д-р Веселин Стоянов

София, 18.01.2018 г.

InfoCenter

From: Stoyanov Co <stoyanovandco@abv.bg>
Sent: 19 януари 2018 г. 00:25
To: info@assobg.org; info@hss.de; info@nabore.bg; info@petel.bg; info@russia.bg; infocenter@parliament.bg; borisborov@gmail.com; borisminchev@yahoo.com; presidentbas@cu.bas.bg; berick@abv.bg; saev@gbg.bg; haydara@abv.bg; maria.boykikeva@gmail.com; mariyakalieva@yahoo.fr; marinov@ru.acad.bg; mariyas@atlantic-club.org; rum_vod@yahoo.com; rumendech@gmail.com; maleevm@abv.bg; velizar_enechev@abv.bg; velin.ivanov@abv.bg; fmi_stu@abv.bg; margi.georg@gmail.com; boyanlalov12@abv.bg; teoantov@yahoo.com; temtomail@yahoo.com; famaksi1@yahoo.com; dr_aleksiev@yahoo.de; soszr.mladost@gmail.com; kiril2003@abv.bg; morski_vestnik@abv.bg; Milcho Belchev
Subject: Fwd: в. България без граници Не, проблемът
Attachments: в. България без граници Не, проблемът (44,2 KB)

